

Noul sediu al filialei UCR din Iabalcea.

Novoizgrađena zgrada filijale Zajedništva Hrvata u Jabalču.

Mještani sela Jabalče

Karaševska zora

Hrvatska grančica

DVOJEZIČNO GLASILO HRVATA U RUMUNJSKOJ
PUBLICAȚIE BILINGVĂ A CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

STR. / PAG. 4

HRVATSKA PREDSEDAVA..

STR. / PAG. 6

I RUMUNJSKI KRALJ CAROL I
KRAVATU NOSI!...

STR. / PAG. 12

PROSLAVILI 70 GODINE BRAKA...

ZORAN MILANOVIĆ
NOVI JE PREDSEDNIK RH

ZORAN MILANOVIĆ
ESTE NOUL PREȘEDINTE AL R. CROAȚIA

Sljedeća emisija na hrvatskom jeziku (repriza) prikazat će se u petak 10.01.2020, u 15.30 sati. Gledajte nas!

REDACTIA:
COD ISSN 1841-9925

Redactor șef:
Ivan DOBRA

Redactori:
Lina TINCUL; Daniel LUCACELA; Maria GIURCHIJA

Colaboratori:
Maria LAJCHICI; Pr. Davor LUCACELA; Petru MILOȘ

Tehnoredactor:
Zlatko Nikola URSUL

Adresa:
Uniunea Croaților din România
327065 Carașova 22, jud. Caraș-Severin, România
Telefon: 0040-255-232255
Fax: 0040-255-232146
E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com
Web: www.zhr-ucr.ro

UREDNIŠTVO:
ISSN KOD 1841-9925

Glavni urednik:
Ivan DOBRA

Urednici:
Lina TINKUL; Daniel LUKAČELA; Marija ĐURKIĆA

Vanjski suradnici:
Marija LACKIĆ; Vič. Davor Lukačela;
Petar Miloš

Tehnoredactor:
Zlatko Nikola URSUL

Adresa:
Zajedništvo Hrvata u Rumunjskoj
327065 Carașova 22, Caraș-Severin, România
Telefon: 0040-255-232255
Fax: 0040-255-232146
E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com
Web: www.zhr-ucr.ro

www.zhr-ucr.ro

Sljedeća emisija na hrvatskom jeziku (repriza) prikazat će se u četvrtak 16.01.2020, od 11.00 sati (prije podne).

Svaka emisija pokušava obuhvatiti ono što je značajno u povijesti i životu hrvatske manjine na rumunjskom prostoru, naše tradicije, običaje i najvažnije događaje iz karaševske zajednice. Gledajte nas!

Svakog petka s početkom od 19:10, na frekvenciji 105,6 MHz Radio Ričice, emitira se naša emisija na hrvatskom jeziku. Slušajte nas!

U OVOM BROJU DONOSIMO / ÎN ACEST NUMĂR:

ZORAN MILANOVIĆ NOVI JE PREDSEDNIK RH	STR. 3
HRVATSKA PREDSEDJA EUROPSKOM UNIJOM	STR. 4
VELEPOSLANICA MARIJA KAPITANOVIĆ POSJETILA KARAŠEVSKA MJESTA	STR. 5
I RUMUNJSKI KRALJ CAROL I KRAVATU NOSI!	STR. 6
TRIDESET GODINA OD POVRATKA KRALJEVSKE KUĆE U RUMUNJSKU	STR. 7
ORGULJAŠ DENIS MOLDOVAN	STR. 8-9
170 GODINA OD ROĐENJA EMINESCUIA	STR. 10
DOVRŠENA JE ZGRADA ZHR-A U JABALČU	STR. 11
PROSLAVILI 70. GODINE BRAKA	STR. 12
AS ZORILE VODNIC U FINALU KUPA UJEDINJENJA	STR. 13
PESCUITUL ÎN RÂNDUL COPIILOR!	STR. 14
SAMO DOBAR DOBRO VIDI	STR. 15

SAMO DOBAR DOBRO VIDI

Po naravi svojoj mi smo otvoreni prema budućnosti - prema sutrašnjici.

Lice nam je usmjereno naprijed. Kako ići naprijed? Koji je istinski naš 'program' da idemo naprijed prema svojoj sreći i svojem ostvarenju? Nema dvojbe, dobro je odmah

sko ljudsko očituje se kao DUH DOBROTE I LJUBAVI. Pučki bi se moglo reći ČOVJEK DOBRE DUŠE očituje istinski ljudsko i božansko. Ovaj naglasak na Duhu ni u kojem slučaju ne zanemaruje tjelesnost. Duh i duhovno primjećuju se jedino preko tjelesnoga. Pa jedno i drugo (tjelesno i duhovno) tvore čovjeka.

Sursa: novizivot.net

Ovim ukazanjem Duha stavlja se težište na sasvim nove vrijednosti. 'Materijalni' (tjelesni) čovjek izrasta u duhovnog čovjeka. Čovjek je 'pozvan' da se na njega spusti i da iz njega progovori Duh Božji. Dok Duh 'ne proradi' u čovjeku ni čovjek se nije uzdigao na čovjekovu razinu (duhovnu). Duh uzdiže čovjeka na viši stupanj od 'prirode'. Jer čovjek je ipak biće 'ne prirodno', on je projekt kojeg treba ostvariti snagom duha.

Cijeli koncept (shvaćanje) čovjeka i čovječanstva moguć je samo kod ljudi kod kojih 'radi duša'. Bez toga je suviše govoriti o humanizmu, zajedništvu, ljubavi... I kad s Isusom započinje Novi čovjek, to znači da započinje vrednovanje i shvaćanje čovjeka prema duševnom sadržaju. Što je duhovniji čovjek, to je više čovjek. Time je započela nova kultura, kultura duha, a iz nje slijedi sadržaj ovoga što danas nazivamo kulturom. I prije Isusa, a i poslije, ljude su vrednovali, pa i odgajali, prema drugim kriterijima.

Bilo prema fizičkoj jačini i izgledu, bilo prema vlasti, bilo prema bogatstvu. Sinovi Božji se očituju posjedom Duha, ljepote i mira duše... Onome kome je 'duh proradio' taj prepoznaje Boga kao izvor svojega duha i braću ljude, bez obzira na sve materijalne (fizičke) razlike. Kod Isusa, ništa ga izvanjsko nije razlikovalo od drugih ljudi. Bio je čovjek kao i drugi ljudi.

Međutim njegov Duh je bio Božanski, mesijanski. Ivanu Krstitelju Duh otkriva Mesiju. Njegov Duh je govorio i otkrivao Boga. Njegov Duh i Bog su isto. Isusovo očitovanje po Duhu govori nam također da na čovjeka, na ljude gledamo prvenstveno kroz njegov duh. Kao da je čovjekova veličina skrivena mjerama i očima. Otkriti je mogu oni koji također imaju duha. Dobri otkrivaju dobre. Tko ljubi prepoznaje one koji ljube.

na početku reći, da se program životnog ostvarenja razlikuje od političkog programa. Isus je jaganjac Božji koji oslobađa od grijeha svijet. A to je grijeh egoizma i sebičnosti.

Tko je Isus i njegov 'program' za budućnost? Tko su njegovi sljedbenici? Pitanje je koje se postavlja od prvog Božića do dana današnjega. Tko je Božji, i kako prepoznati čovjeka Božjeg? Isto je pitanje. Na ova pitanja odgovara Ivan Evanđelist kroz usta Ivana Krstitelja. On čovjeka - nas, upućuje na znakove koji očituju čovjeka Božjega. Skloni smo vjerovati da se 'božansko' objavljuje na senzacionalan način - čudesima, nečim nama stranim i neuhvatljivim. Tako se nekako identificiralo 'Božje ljude'. Svece se proglašavalo, i danas proglašava po 'čudesima'. Ivan nas ipak ne upućuje da su to znakovi raspoznavanja Božanskoga. S Isusom i kroz Isusa upućuje se na nešto sasvim različito od senzacije. Objava se događa na primjetljiv i neprimjetljiv način. Događa se kroz čovjeka (što je primjetljivo), ali i kroz čovjeka DUŠE (duha), što može biti neprimjetljivo. Možda su naša traženja Boga neuspješna baš zato što ga tražimo da se objavljuje na 'naš način', tjelesno.

Da li je uopće na toj razini moguće upoznati Boga i božjeg čovjeka? Prema Evanđelju, ne treba tražiti Božje znakove na taj način. Božansko i istin-

Dr. theol. Davor Lucacela

PESCUITUL ÎN RÂNDUL COPIILOR!

Nu vreau să solicit nimănui să-și îndemne copiii să meargă la pescuit, dar doresc să transmit un mesaj părinților din ziua de azi și să-i invit să înțeleagă, până nu este prea târziu, pericolul care a pus stăpânire pe mințile copiilor noștri.

Este vorba despre internet și tehnologia de ultima oră a generației noastre, respectiv tabletele, smartfonurile, etc.

Părerea mea este că nu contează dacă ai băiat sau fată, ideea este să-l scoți în natură, cât mai departe de accesul la tehnologie, pentru ca acest copil să vadă, printre altele, ce înseamnă să faci un foc în aer liber, bineînțeles, acolo unde este permis acest lucru. Mai ales pe malul unui râu sau al unui lac, să-l trezești pe copil cu noaptea în cap, dimineața devreme, înainte de mijitul zorilor, și să plecați cu ranița pe spinare, plină cu cele necesare unei aventuri pe malul unui râu sau al unui lac de munte.

Am ieșit cu fetița mea de nenumărate ori la o plimbare în mijlocul naturii, nu neapărat pe malul unui râu sau al unui lac, nu neapărat la pescuit, slăbiciunea mea de acum și din totdeauna, dar departe de tehnologia care ne înconjoară și de zgomotul mijloacelor de transport în comun, departe de betoanele și asfaturile urbane. Am petrecut în mijlocul naturii clipe și momente magice împreună, pe care nu le voi uita o viață întregă.

Desigur, ca vânător și pescar hoinar ce sunt, posed suficiente cunoștințe în privința locurilor și zonelor pe care urma să le perindăm, fie că este vorba despre Austria, fie că vorbim despre România. În orice caz, în zilele noastre totul este la îndemâna oricui, cu ajutorul internetului și al centrelor de informare turistică oricine poate să găsească un loc prielnic în mijlocul naturii, unde să petreacă câteva zile minunate cu copiii.

Așadar, sfatul meu pentru părinții din zilele noastre este cât se poate de clar: de câte ori aveți ocazia, duceți copiii în mijlocul naturii, nu contează dacă mergeți la vânătoare, pescuit, picnic sau grătar. Important este să-i scoateți afară din casă și să-i împrieteniți cu natura, să fie cât mai departe de lumina televizorului, smartfonului, tabletei, playstation-ului,

Și, de ce nu, să le insuflați dragostea pentru pescuit? Marele prozator Alexandru Brătescu-Voinești, director al Teatrului Național și membru al Academiei Române, a fost un pescar împătimit. Și,

împreună cu el, mulți alții. Scriitorul considera pescuitul cu undița drept un sport extrem de binefăcător, un izvor de mare mulțumire sufletească. "Cu undița în mână și pe marginea păraelor, amărăciuni cari în oraș vi se păreau catastrofale, se reduc singure la proporții neînsemnate; credințe ce vi se păreau nestrămutate, se destramă și se spulberă; ambiții, răzbunări, ori dorințe — ce vă păreau grozav de legitime, vi se vădesc deslușit și vane", a mărturisit cu cuvinte clare și cristaline, aidoma apei cristaline a pâraielor de munte pe care pescuia, ilustrul pescar academician.

Vin destul de rar în țară, la Carașova, destinul m-a dus departe de cei dragi și de satul meu natal, dar atunci când sunt acasă, de câte ori am ocazia, hoinăresc pe lângă malul mărețului râu Caraș. Și, cu părere de rău vă destăinui, rar mi-a fost dat să întâlnesc pe malul apei copii cu undița în mână, fie ea și de alun sau comercială. În rarele cazuri când i-am întâlnit, am plecat numaidecât acasă pentru a le face ziua mai frumoasă. Mă întorceam întotdeauna cu câteva dintre ustensilele mele și cu câte o înghețată de la magazin. Pentru fiecare.

Imi amintesc cu nostalgie de anii copilăriei mele, când plecam la pescuit, iar pe drum mă rugam neîncetat să nu fie ocupat locul pe care-l consideram cel mai propice pentru pescuit. Pe cât de greu era pe acea vreme să găsec în preajma satului un loc liber de pescuit, la fel de greu este să văd în zilele noastre un copil cu undița în mână, pescuind în apele cristaline ale Carașului. Și asta nu e bine. Pentru copii, nu pentru mine.

Petru Milos

ZORAN MILANOVIĆ NOVI JE PREDSEDNIK REPUBLIKE HRVATSKE

Državno izborno povjerenstvo Republike Hrvatske, na osnovu rezultata glasanja sa svih biračkih mjesta na predsjedničkim izborima održanim u nedjelju 5. siječnja, utvrdilo je i objavilo da je za predsjednika Republike Hrvatske izabran Zoran Milanović s 1.034.389

glasova. Za mene će sve stranke biti iste, jer mi smo parlamentarna demokracija. Sve drugo je put u tiraniju i samovolju, a predsjednik tome mora biti brana. Jedina snaga je snaga govora i hrvatskog Ustava, u kojem ima dobrih i manje dobrih stvari, ali dok je na snazi, treba ga poštovati", zaključio je Zoran Milanović.

Zoran Milanović, rođen je 30. listopada 1966. godine u Zagrebu. Srednju školu završio je u Centru za upravu i pravosuđe, a zatim i Pravni fakultet u Zagrebu. Kao uspješan student dobio je Rektorovu nagradu.

Po završetku fakulteta radio je na Trgovačkom sudu u Zagrebu. Od 1993. godine bio je službenik Ministarstva vanjskih poslova Hrvatske. Godinu posli-

glasova, dok je protukandidatka u drugom krugu Kolinda Grabar-Kitarović osvojila 929.488 glasova. Najveću procentualnu razliku Milanović je ostvario u Istri gdje je dobio 77.000 glasova, a Kolinda 18.000, što je prednost od gotovo 50 tisuća glasova. U Varaždinskoj županiji je pobijedio s 27.000 glasova razlike, u Međimurju s 26.000 glasova više, u Zagrebu s 69.000, a u Primorsko-goranskoj županiji s 43.000 glasova više. Osim Zagreba, trijumfirao je u Rijeci (20.000 više), Splitu (za 2000) te Osijeku (tisuću glasova više).

"Onakav kakav sam bio u kampanji bit ću i kao predsjednik. Davat ću prijedloge i vjerujem da neću iznevjeriti povjerenje koje ste mi dali. Ovih 4 milijuna, koliko nas ima, traži svoje mjesto pod suncem, mjesto u Europi koja je usprkos svim problemima najbolje mjesto za život, projekt u kojem Hrvatska mora naći svoje mjesto i interes", rekao je u pobjedničkom govoru novi predsjednik Republike.

Najavio je i kako će surađivati sa svakim tko bude vodio ovu zemlju: "Neće biti spletki, tajnih

je sudjelovao je u mirovnoj misiji u Azerbejdžanu kao pripadnik OESS-a.

Godine 1996. postaje savjetnik u hrvatskoj misiji u EU-u i NATO-u u Briselu, gdje 1998. završava poslijediplomski studij evropskog i komparativnog prava i postaje magistar.

Predsjednik SDP-a bio je od 2007. godine, poslije smrti Ivice Račana. Prvi čovjek hrvatskih socijaldemokrata ostao je do 2016. godine. Nakon toga otvara konzultantsku firmu "EuroAlba Advisory", putem koje je, prema njegovim nekadašnjim riječima, savjetovao i albanskog premijera Edija Ramu.

Bio je zastupnik u Saboru Hrvatske. Također, na vrhuncu dosadašnje političke karijere obnašao je i funkciju 10. premijera Hrvatske, od 23. prosinca 2011. godine do 22. siječnja 2016.

Zoran Milanović oženjen je liječnicom Sanjom, koju je upoznao na dočeku 1991. godine. Milanović je otac dvojice sinova, Ante Jakova i Marka.

Ivan Dobra

HRVATSKA PREDSJEDA EUROPSKOM UNIJOM

Hrvatska je s prvim danom nove, 2020. godine, preuzela šestomjesečno rotirajuće predsjedanje Vijećem Evropske unije pod sloganom "Snažna Europa u svijetu punom izazova".

Početak predsjedanja bio je službeno obilježen 9. siječnja 2020. dolaskom članova Evropske komisije na čelu s predsjednicom Ursulom von der Lajen u Zagreb i koncertom u Hrvatskom narodnom kazalištu.

Međunarodno otvaranje hrvatskog predsjedanja Vijećem Evropske unije održano je 15. siječnja koncertom u Bruxellesu, na dan međunarodnog priznanja Hrvatske i mirne reintegracije Podunavlja.

Hrvatska predsjednica Kolinda Grabar – Kitarović ranije je najavila kako će Hrvatska tijekom šest mjeseci predsjedanja nastojati pridonijeti izgradnji bolje i kompaktnije Evrope te kako očekuje da će u tom periodu Hrvatska dobiti novu dimenziju svog međunarodnog položaja.

Kao važne odluke koje će se donijeti navela je izglasavanje evropskog budžeta za period od 2021. do 2027. te kvalitetno i pošteno rješenje odnosa EU i Ujedinjenog Kraljevstva za obje strane.

"Snažna Europa u svijetu punom izazova", slogan je koji je Hrvatska izabrala za predsjedanje Vijećem EU-a, a šestomjesečni program predsjedanja utemeljen je na četiri prioriteta: Evropa koja raste i koja se razvija; Evropa koja povezuje; Evropa koja štiti i Evropa koja je utjecajna.

Prvi prioritet, "Evropa koja raste i koja se razvija", ponajprije uključuje pitanje demografskog rasta, a posebna pozornost bit će posvećena mladim ljudima u ruralnim područjima.

Prioritet naziva "Evropa koja povezuje" promicat će inicijative koje pogoduju transportu,

energetici, digitalnoj povezanosti i novim tehnologijama, ali i sportu, kulturi i obrazovanju.

Treći prioritet hrvatskog predsjedanja, "Evropa koja štiti svoje građane", podrazumijeva unutarnju i vanjsku sigurnost i zaštitu evropskih građana te rad na zaštiti od ilegalnih migracija, ali i na kibernetičkoj sigurnosti, zaštiti privatnosti, suzbijanju organiziranog kriminala.

"Evropa koja je utjecajna na globalnom planu", četvrti je hrvatski prioritet.

Tijekom hrvatskog predsjedanja bit će održano oko 1400 sastanaka na raznim nivoima, većinom u Briselu. Sastanci na ministarskom nivou u travnju i lipnju bit će održani u Luksemburgu. U Hrvatskoj će se održati ukupno 161 događaj, od čega dvije trećine u Zagrebu. Najvažniji među njima i vrhunac predsjedanja bit će neformalni sastanak na vrhu EU-a i zapadnog Balkana 7. svibnja u Zagrebu.

Ivan Dobra

cijelu avanturu. "Pa 320 je moj broj, a i drva si istovario kod mene. Sad sam ja u velikom problemu". Odmah sam se vratio u Štajer, bio sam kod šumara, čak sam i plakao jer su tada kazne bile jako velike, isto kao i siromaštvo, i nekako sam uspio srediti nezgodu u koju sam bez moje volje uvukao punca", sjeća se Milja Fakrač, inače veoma ponosan na mnogobrojne životne avanture.

Kada je pak riječ o sretnom braku, Milja i Magdalina navode da u zajedničkom životu ne treba puno: povjerenje, ljubav i razumijevanje sasvim su dovoljni. Zato, mladim generacijama poručuju da slušaju jedni druge i budu zadovoljni onim što imaju jer u tom slučaju platinasti pirovi neće biti nikakva rijetkost.

Milji i Magdalini Fakrač od srca čestitamo te im želimo sve najbolje i još mnogo sretnih godina u braku.

Ivan Dobra

AS ZORILE VODNIC U FINALU KUPA UJEDINJENJA

Nogometni savez Karaš-severinske županije (AJFCS) organizirao je 18. i 19. siječnja kup „Ujedinjenja” u malom nogmetu, natjecanje koje je uspješno prikupiti na startnu liniju čak 22. ekipe.

Ovim turnirom pokušali smo proslaviti jedan važan povijesni događaj za našu zemlju. Kao i obično ponudili smo nagrade timovima na postolju, ali i najreprezentativnijim igračima turnira. - izjavio je na kraju natjecanja Florin Štiube, jedan od dužnosnika AJFCS-a.

Radi velikog broja nogometnih ekipa sudionika na ovom natjecanju utakmice su se održale u tri različita sportska dvorana iz Ričice. Riječ je o sportskim dvoranama teoretske srednje gimnazije „Traian Vuia”, gimnazije za umjetnost „Sabin Păuța” i Polivalentne dvorane iz središta grada.

Pobjednikom turnira proglašena je ekipa AS Ramna nakon što je u finalu nadigrala AS Zorile iz Vodnika s rezultatom 5-2.

U polufinalu Ocna de Fier je pobijedila Fortunu iz Ričice s rezultatom 4-1.

Put do finala je bio gladak za vodničku momčad. Najprije je osvojila grupu s maksimalnih 12 bodova, svladavši po redu Fortunu iz Ričice 6-3, ACS Minerula iz Doknjače 10-1, CSO Aninu 7-3 i AS Forestu iz Armeniša 7-1. Dalje, u osmini finala, Zorile su potopile Humanitas s 11-1, u četvrtfinalu pobijedile su Mormana s 3-1, dok su u polufinalu ponovno nadigrale ričičku Fortunu sa 6-2.

Osim osvojenog drugog mjesta, nogometaši iz Vodnika su primili još dvije specijalne nagrade: za najboljeg igrača kompeticije (Petar Beța) i najboljeg strijelca kompeticije (Alexandru Nicola).

Daniel Lucacela

PROSLAVILI 70 GODINE BRAKA

Bračni par Milja Fakrać i Magdalena (rođ. Junaška) proslavio je u ponedjeljak 6. siječnja 2020. godine 70 godina braka. Zajedno imaju 178 godina, četvero djece, 9 unuka i 12 praunuka.

Na samoj polovici prošloga stoljeća, Milja Fakrać i Magdalena (djevojački Junaška) izrekli su sudbonosno da u crkvi Marijina uznesenja u Karaševu i uplovili u bračnu luku, Punih sedamdeset godina kasnije, 6. siječnja

najbolje u životu", rekao im je, između ostalog, vlč. Petar Rebedžila.

Milja i Magdalena su vjerojatno najstariji bračni par u najstarijem mjestu karaševskih Hrvata u Rumunjskoj. Oboje su rođeni 1931. go-

2020. godine, na dan kada je rimokatolička Crkva proslavila blagdan Bogojavljanja ili Tri Kralja, Milja i Magdalena su u istoj crkvi iz rodnog mjesta obilježili uz obitelji i prijatelje 70. godišnjicu braka i zajedničkog života.

Nakon mise u kojoj je vlč. Petar Rebedžila ponovno blagoslovio njihov brak, "mladenci" i njihova brojna obitelj su otišli doma na slavlje, jer kako drugačije obilježiti ovaj veliki jubilej i platinasti pir? "Vi imate više godina u braku, nego što ja imam godina života", rekao im je vlč. Petar Rebedžila nakon što su obnovili bračne zavjete, i veoma ste lijep primjer za naše selo, ali i za crkvu i općenito za brak. Ovaj događaj, proslava sedamdeset godina vašeg braka i zajedničkog života, treba zlatnim slovima biti upisan u povijest naše župe jer malo je parova koji mogu i imaju priliku živjeti zajedno toliki niz godina bez da se razvedu, bez da jedan drugoga ostave. Danas je sve više brakova u krizi, mladi se razvedu čim im nešto ne odgovara, a vi ste ostali zajedno nakon tolikog niza godina. To je znak ljubavi koju ste imali jedan prema drugome i znak da je Božja milost radila u vama na čudesan način. Dobri Bog neka vas blagoslovi i očuva u radosti kroz sve dane vašega života, a vašoj obitelji i rodbini želim sretno veselje i sve

dine, a vjenčani su 1950. godine. Imaju četvero djece, Mariju, Anu, Jakoba i Martu, 9 unuka i čak 12 praunuka. I Milja, i Magdalena su vitalni, sami brinu o sebi, veoma dobro se sjećaju događaja iz djetinjstva, mladosti i cijeloga života. "Kad mi je bilo negdje oko 8 godina, započeo je drugi svjetski rat i mi smo kao djeca bježali posvuda, pa čak i po Mogili, i svugdje po dalekim karaševskim hotarima. Vladala je tada opća neimaština, a tako je bilo i po završetku rata, tako je bilo i 1950. godine kad nas je vjenčao tadašnji župnik karaševske župe vlč. Koch. Dobro se sjećam da nisam imao niti cipele da idem na vjenčanje, a nismo imali niti konce da sašijemo košulju. Spas je došla od punca koji je tada radio u tvornici. On mi je dao cipele za vjenčanje, a ja sam mu zauzvrat donio kola drva za ogrjev. Vezano za ta drva, imao sam dozvolu da ih siječem iz moje šume, iz Muskuljače, međutim, ja i moj brat Jakob smo otišli po drva u Štajer i tamo nas je zatekao šumar. Pokazali smo mu dozvolu, a on nam je rekao da smo na krivom mjestu, da šuma pripada Štajeru. Kad me je htio legitimirati, dao sam mu krivo ime, i naravno, krivi kućni broj, prvi koji mi je tada pao napamet, 320. Nakon toga sam došao doma sam radostan i sretan jer šumar me neće moći identificirati i ispričao sam puncu

VELEPOSLANICA MARIJA KAPITANOVIĆ POSJETILA KARAŠEVSKA MJESTA

Nova veleposlanica R. Hrvatske u Rumunjskoj Nj. E. Marija Kapitanović, sedma u nizu ambasadorica R. Hrvatske u Bukureštu od uspostave diplomatskih odnosa dviju država, posjetila je u četvrtak 12. prosinca 2019. godine hrvatsku zajednicu iz Karaš-severinske županije, odnosno karaševska mjesta Jabalče, Klokotič, Lupak i Karaševo. U intervjuu kojega je tom prilikom dala našoj publikaciji, a čiji smo prvi dio objavili u prošlom broju Hrvatske grančice, šefica hrvatske diplomatske misije u Bukureštu je iskazala radost što je hrvatska zajednica s ovih prostora uspjela toliki niz stoljeća sačuvati jezik, tradiciju i običaje, istaknula veoma dobre bilateralne odnose dviju zemalja i neke mogućnosti poboljšanja suradnje na gospodarskom planu te poručila kako je jedna od zadaća Veleposlanstva u Bukureštu upravo briga o hrvatskoj manjini. S druge strane, budući da je od početka 2016. godine pa sve do stupanja na dužnost Veleposlanice u Bukureštu predstavljala Republiku Hrvatsku na Kosovu u svojstvu ambasadorice, zamolili smo gđu Kapitanović da nam kaže nekoliko riječi o malobrojnim Hrvatima koji žive u toj malenoj državi s jugoistočne strane Europe te o problemima s kojima se suočavaju. Hrvatima u Rumunjskoj je na kraju intervjua poručila da ne posustaju u očuvanju svega onoga što čini hrvatski identitet te da i nadalje promoviraju svoje specifične vrijednosti.

Bila ste veleposlanica R. Hrvatske na Kosovu i dobro vam je poznata tamošnja hrvatska manjina. Da li su problemi s kojima se suočavaju dvije manjine, ona s Kosova i ova iz Rumunjske, sličnog karaktera ili su oni različiti? Primjerice, ovdje, u Rumunjskoj, država nije problem, štoviše, prava svih nacionalnih manjina se sakralno poštuju, standardi zaštite manjina su veoma visoki. Kako je na Kosovu s tog aspekta?

Njih je, nažalost, ostalo jako malo. Od jedne situacije gdje ih je nekoč, zapravo, prije ovih nemilih sukoba na tom području, bilo 8 tisuća, a sve skupa možemo govoriti o nekoj brojci od 10 tisuća, današnja situacija vam je takva da u Janjevu ima dvjesto i nešto ljudi, a u Letnici, drugo mjesto gdje su Hrvati živjeli i još uvijek žive, je ostalo svega 38 ljudi. To su vrlo male brojke. Oni žive u dosta

teškim uvjetima u smislu socijalnih, životnih uvjeta. Isto tako, jedno od pitanja je i nezaposlenost. Ono što bi svakako trebalo još poraditi je na pomoći u svakodnevnim stvarima jer se često zna dogoditi da ostanu bez struje, vode, imaju problema s putevima, s asfaltiranjem i takvim stvarima. Tu bi se još moglo svakako mnogo napraviti. S druge strane, Hrvati u Republici Kosovo jesu od strane države priznati u zakonu o manjinama, oni nisu uključeni u Ustav kao manjina, međutim, u Zakonu o manjinama jesu uključeni. Prema Zakonu o promoviranju prava zajednica i njihovih pripadnika u Republici Kosovo, Hrvati imaju službeni status nacionalne manjine.

Što biste, na kraju, poručili karaševskoj zajednici, odnosno hrvatskoj zajednici u Rumunjskoj?

Ja bih još jedanput ponovila da je jako lijepo biti sa sunarodnjacima ovdje. Ono što bih im svakako poručila je da ne posustaju u aktivnosti i angažmanu na očuvanju zajednice, na očuvanju svog identiteta, jezika pogotovo, jer je jezik jedna od jako bitnih komponenti toga identiteta. Hrvati u Rumunjskoj imaju neke svoje specifične vrijednosti, pa bih im također poručila da ne odustaju na toj jednoj otvorenosti i na tom jednom pozitivnom gledanju na stvari, bar je moj osjećaj takav nakon što sam provela pola dana ovdje. Uostalom, vidjela sam i jedan jako lijep suživot i to me jako raduje, jako je lijepo vidjeti između dvije zajednice i jedno međusobno poštovanje koje ovdje ide jednim prirodnim tokom. Ono što svakako želim poručiti hrvatskoj zajednici je da nastavi na tome raditi bez obzira na ove negativne trendove o kojima vi govorite. Naravno, mi ćemo se još vidjeti, ja ću još dolaziti, mene jako raduje svaka buduća suradnja i kontakti s našom zajednicom.

Ivan Dobra

I RUMUNJSKI KRALJ CAROL I KRAVATU NOSI!

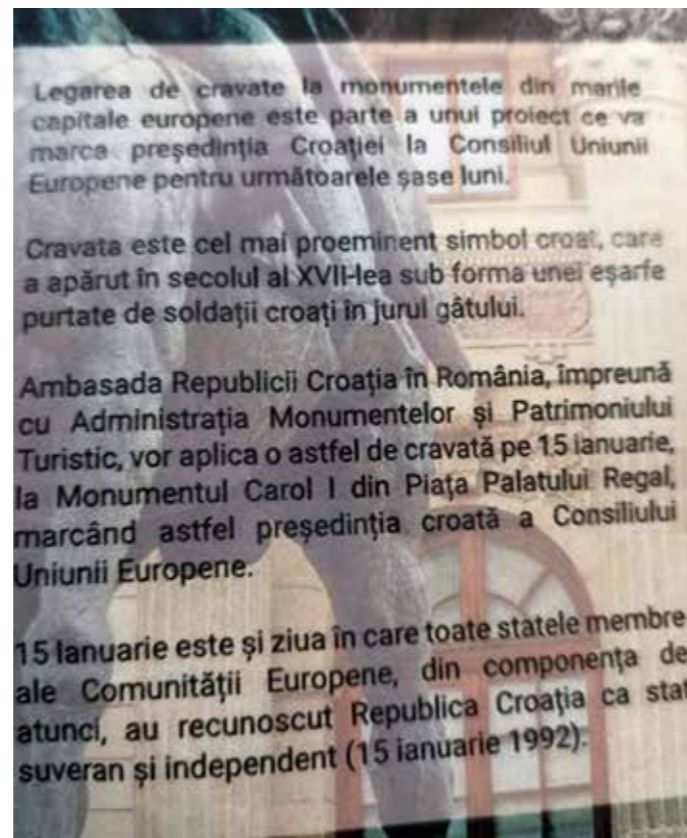
U srijedu 15. siječnja, na kip rumunjskog kralja Carola I, koji se nalazi na trgu Piața Revoluției u Bukureštu, postavljena je crvena kravata.

Kako znamo kravata je jedan od zaštitnih znakova i simbola Hrvatske i stavljena je na spomenik rumunjskog kralja na zahtjev Veleposlanstva Republike Hrvatske u Bukureštu. Podsjetimo naše čitatelje, kravata je jedini hrvatski simbol koji je univerzalno poznat i prepoznatljiv, no kravata je i simbol Europe, ali i znak nekih temeljnih ljudskih vrijednosti. Milijuni ljudi diljem svijeta nose ovaj modni ukras u službenim prilikama, ali se on sve češće koristi i u neslužbenim prigodama. Simbolički je to znak kojim Hrvatska preuzima rotativno predsjedanje Vijećem Europske Unije, a ujedno označa i 28 godina od priznavanja suverene države Hrvatske od strane europske zajednice.

Počevši od 15. siječnja 1992., kada su je priznale kao neovisnu državu članice Europske Unije, Hrvatska godišnje obilježava taj važan datum organiziranjem kulturnih zbivanja među kojima i postavljanje tradicionalne hrvatske kravate na javne spomenike u raznim europskim prijestolnicama. Ovim se povodom Bukurešt pridružio drugim europskim prijestolnicama postavljanjem kravate na kip rumunjskog kralja Carola I.

Prilikom postavljanja kravate nazočnima se obratila veleposlanica Republike Hrvatske u Rumunjskoj, gospođa Marija Kapitanović. Postavljanju kravate nazočili su studenti i profesori Kroatistike sa Sveučilišta u Bukureštu, a nekoliko je studenata re-

citiralo pjesme hrvatskog pjesnika Antuna Branka Šimića i na hrvatski prevedene pjesme rumunjskog nacionalnog pjesnika Mihaia Eminescua. Međunarodnim otvaranjem hrvatskog predsjedanja 15. siječnja koncertom u Bruxellesu, na dan međunarodnog priznanja Hrvatske i mirne reintegracije Podunavlja, počinje šestomjesečno razdoblje predsjedanja kada Hrvatska ima priliku da se predstavi u što boljem svjetlu europskoj javnosti. Slogan koji je Hrvatska izabrala za predsjedanjem Vijećem EU glasi: »Snažna Europa u svijetu punom izazova«. Predsjedanje Vijećem Europske Unije Hrvatska je preuzela od Finske, a prije toga je predsjedala Rumunjska.

Uvjereni smo da će Republika Hrvatska, unatoč svim krizama u Europskoj Uniji i izvan nje, odlično odraditi ovo predsjedanje i dati svoj doprinos razvoju, miru i napretku starom kontinentu.

Maria Lačhica

DOVRŠENA JE ZGRADA ZHR-A U JABALČU

U samom centru Jabalča, najmanjeg od sedam karaševskih sela, 19. siječnja je službeno otvorena nova zgrada Zajedništva Hrvata.

Svečanom otvaranju prisustvovali su brojni dužnosnici, među kojima načelnik karaševske općine Petar Bogdan, članovi Mjesnog vijeća općine i članovi rukovodstva Zajedništva Hrvata. Velečasni Petar Rebedžila je na početku ceremonije otvaranja blagoslovio objekt, a zatim su se prisutnima obratili Slobodan Gera, predsjednik Zajedništva Hrvata, organizacije koja čija je izgradnja započela nakon što smo 2014. godine dobili odobrenje Mjesnog vijeća, od osobitog je značenja za selo Jabalče i Mjesnu organizaciju iz ovog našeg mjesta. Očekujem plodnu djelatnost u očuvanju našeg etničkog bića, uspješnu i efikasnu". Nakon službenog otvaranja, sudionici svečanosti, među kojima i brojni mještani, razgledali su unutrašnost objekta, a zatim su u

je u cijelosti financirala projekt, načelnik Petar Bogdan i Nicușor Ifca, ravnatelj Nacionalnog parka Semenic-Cheile Carașului, zaštićeno područje koje dijeli svoje granice upravo s Jabalčem. U svom govoru, predsjednik ZHR-a je, između ostalog, izrazio nadu da će u novom sjedištu biti plodna djelatnost. „Ova novodovršena zgrada,

obližnjem Domu kulture pratili kratak nastup folklornog ansambla Karaševska zora.

Otvaranjem nove zgrade Jabalče postaje bogatiji za jedan novi objekt, a tamošnja mjesna organizacija ZHR-a će svoje djelovanje obavljati u funkcionalnom, modernom i ugodnom prostoru.

Ivan Dobra

SEDIUL UCR DIN IABALCEA A FOST FINALIZAT

În centrul localității Iabalcea, cea mai mică dintre cele șapte așezări carașovenești, pe data de 19 ianuarie a fost inaugurat un nou sediu al Uniunii Croaților din România.

La ceremonija de deschidere au participat mai mulți oficiali, printre care Petru Bogdan, primarul comunei Carașova, membri ai Consiliului Local și membri ai Consiliului Coordonator al UCR.

Ceremonia de deschidere a început prin binecuvântarea clădirii de către preotul Petru Rebegilă, după care, celor prezenți li s-a adresat Slobodan Ghera, președintele Uniunii Croaților din România, organizație care a finanțat integral acest proiect. Au mai luat cuvântul primarul Petru Bogdan și Nicușor Ifca, directorul Parcului Național Semenic-Cheile Carașului, o zonă protejată care își împarte granițele cu hotarul Iabalcei. În discursul său, președintele UCR și-a exprimat, printre altele, speranța că în noul sediu se va desfășura

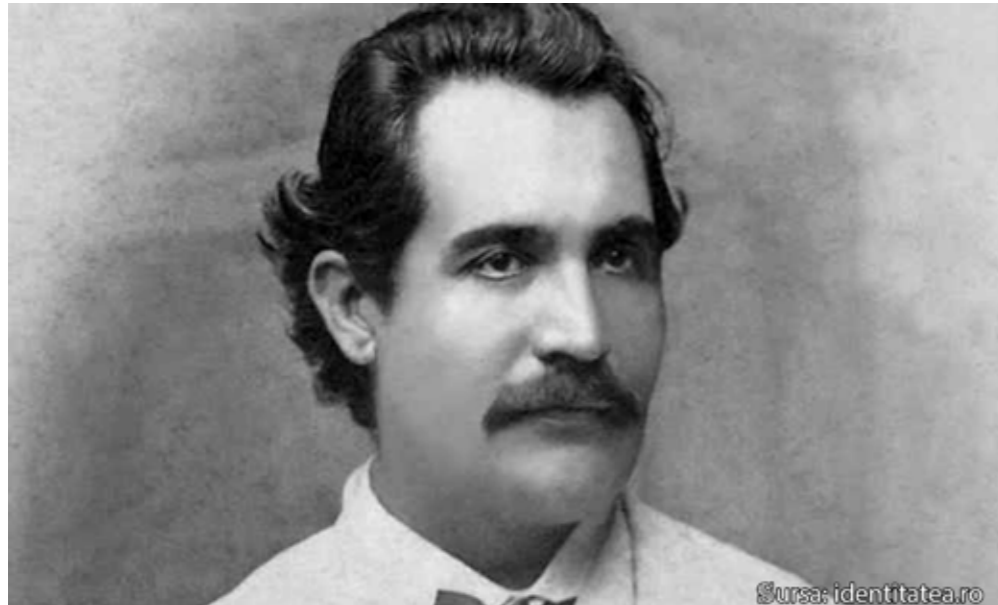
o activitate fructuoasă. „Această clădire recent finalizată, a cărei construcție a început după ce am primit aprobarea Consiliului Local în anul 2014, are o importanță deosebită, atât pentru satul Iabalcea, cât și pentru Organizația Locală a UCR din acest loc al nostru. Mă aștept la o activitate care va da rod în păstrarea ființei noastre etnice, încununată de succes și eficiență.”

După deschiderea oficială, participanții la ceremonie, alături de mulți alți localnici, au vizitat interiorul clădirii, iar la Căminul Cultural din apropiere a urmat un scurt moment folcloric susținut de ansamblul Karaševska Zora.

Odată cu deschiderea noului sediu la Iabalcea, Organizația Locală UCR își va desfășura activitatea într-un spațiu funcțional, modern și confortabil.

170 GODINA OD ROĐENJA EMINESCUA

15. siječnja obilježava se 170. obljetnica rođenja velikog pjesnika Mihaia Eminescua, koji je umro 15. lipnja 1889. u 39. godini života.

Pravi fenomen u rumunjskoj poeziji, Mihai Eminescu stvorio je istinska umjetnička djela koja nas i sada iznenađuju svojom prirodnošću i osjetljivošću. Rođen je kao Mihaj Eminoviči u gradu Botošani, bio je romantički pesnik, romanopisac i novinar i smatra se najutjecajnijim i najpoznatijim rumunjskim pjesnikom, kao i prvi moderni pjesnik u rumunjskoj književnosti.

Eminescu je bio aktivan član književnoga društva Junimea i radio kao urednik novina Vrijeme, službenih novina Konzervativne stranke između 1880.—1918. godine. Njegova poezija je prvi put objavljena kada je imao 16 godina, a sa 19 godina je oputovao u Beč na studije. Pjesnikovi rukopisi, koji sadrže 46 svezaka i oko 14 tisuća stranica, darovani su rumunjskoj akademiji 25. siječnja 1902.

O datumu i mjestu njegovog rođenja dosta se raspravljalo tijekom vremena.

U registru Junimee, Eminescu je napisao da je njegov datum rođenja 22. prosinca 1849. godine, dok u dokumentima iz gimnazije Černauci, koju je Eminescu pohađao, kao njegov rođendan se navodi 14. prosinca 1849. godine. Ipak, službeni datum rođenja prihvaća se 15. siječnja 1850. Taj se datum pojavljuje u više izvora, uključujući spis

krštenja iz crkve Uznesenja u Botosani; u ovom spisu datum rođenja bio je 15. siječnja 1850. godine, a datum krštenja bio je 21. istog mjeseca.

Datum njegova rođenja potvrdila je pjesnikova starija sestra, Agle Droglu.

U 19. stoljeću Kraljevina Rumunjska obuhvatala je samo rumunjske kneževine Tara Românească i Moldaviju. Basarabija je bila dio Ruskog carskog već od početka ovog stoljeća, dok su Transilvanija i Bukovina bile pod Austro-ugarskom vlašću već od kraja osamnaestog stoljeća. U ovom periodu, međutim, rumunjske su kulturne i političke elite sanjale o objedinjavanju svih teritorija masovno naseljenih Rumunjima u jednu državu. Krajem devetnaestog stoljeća rođena je akcija nacionalnog ujedinjenja, koju su predvodili najprosvjetljeniji umovi Rumunjske tog razdoblja, na čelu s Eminescuom. Projekt se zvao "Velika Dacia" i tražilo se ujedinjenje svih rumunjskih pokrajina u istoj državi. On je, u tom kontekstu, zajedno s intelektualcima iz Rumunjske, ali i Banata, Transilvanije i Bukovine, 1882. godine osnovao iredentističku organizaciju "Karpati". Pokret je brutalno ukinut 28. lipnja 1883. a Eminescu je uklonjen iz javnog života zatvaranjem u ludnicu.

Projekt "Velika Dacia" ostvarit će se tek 1918. godine, trenutak koji Eminescu nije doživio.

Daniel Lucacela

TRIDESET GODINA OD POVRATKA KRALJEVSKE KUĆE U RUMUNJSKU

Prošle godine u prosincu, Rumunjska je proslavila trideset godina od Rumunjske revolucije iz 1989.

nakon tri desetljeća ostaje još puno pitanja na koja nije odgovoreno, politički i društveno, ali jedno je jasno: željezna je zavjesa pala i Rumunjska je postala slobodna.

Odmah mjesec dana nakon toga, točnije 18. siječnja 1990. rumunjski kralj Mihai povjerio je svojoj najstarijoj kćeri, Margareti misiju da ga zastupa po prvi put nakon odlaska u egzil.

Od tada je prošlo trideset godina i ova važna obljetnica povratka obilježena je gala koncertom u Ateneumu i lansiranjem knjiga. U petak 17. siječnja, u 18:00 sati u knjižari Cărturești Carusel održano je dvostruko predstavljanje knjiga "Margareta. Tri desetljeća Krune" ("Margareta. Trei decenii ale Coroanei") i "Svijet njezinog Visočanstva" ("Lumea Majestății Sale").

U subotu 18. siječnja, na gala koncertu u rumunjskom Ateneumu bilo je sedamdesetak ličnosti iz inozemstva koji su pružili podršku kraljevskoj obitelji odmah na početku 1990., više stotina rumunjskih ličnosti iz svih područja s kojima je kraljevska obitelj surađivala ovih trideset godina.

Prije 72 godine, u noći s 3. na 4. siječnja 1948, kralj Mihai I napustio je zemlju zajedno sa svojom majkom, kraljicom Elenom pod pritiskom komunističke diktature. Godine 1990., 18. Siječnja, u 15.00 sati letom Swiss Air-a iz Ženeve

za Bukurešt dolazi Njeno Visočanstvo Margareta, starateljica rumunjske krune, u pratnji sestre Sofije. Naime, kralj Mihai I povjerio je svojoj starijoj kćeri Margareti da ga zastupa u zemlji, po prvi puta nakon odlaska u egzil, davne 1948.

Prema njezinim riječima, „čim sam stigla osjećala sam se kao da sam pronašla samu sebe. Za mene je bila kao zabranjena zemlja“. Po samom dolasku u Rumunjska organizirala je dobrotvorne akcije iako su je tadašnje vlasti gledale sumnjičavo.

Otvorila je prvu zakladu u Rumunjskoj i vodila pregovore s post-prosinačkim rukovodstvom za povratak kralja Mihaia I.

Govoreći o tom važnom datumu, o 18. siječnju 1990., Njezino Visočanstvo Margareta je izjavila: „Bio je to najvažniji dan u mojem životu, snažno emocionalno iskustvo i putovanje koje mi je promijenilo život. Nisam imala prije nigdje kuću u pravom smislu, jer Rumunjska, iako mi je bila zabranjena, za mene je bila doma. Osjećala sam kao da se dio mogeg oca vratio iz egzila. Bila je velika odgovornost, ali i ogromna radost“.

Pod vodstvom i prema uputama kralja Mihaia, kraljevska kuća izgradila je snažnu društvenu, kulturnu i obrazovnu strukturu, i respektabilnu kraljevsku instituciju, u vremenu kada su Rumunjskoj bili protrebni modeli u svakom segmentu.

Moramo biti svjesni da je kraljevska kuća dio rumunjske povijesti i da je temelje moderne Rumunjske udario prvi rumunjski kralj, Carol I, koji ovih dana nosi hrvatsku kravatu. Za vrijeme bivšeg režima nije se govorilo o kraljevskoj kući a i kada se govorilo bilo je negativno, neistinito. Sada, trideset godina nakon Revolucije imamo priliku otkriti pravu povijest kraljevske kuće i biti suvremenici prijestolonasljednice Margarete koja svojim djelovanjem nastoji poboljšati sliku Rumunjske u svijetu.

Povijest, kao učiteljica života, bitna je za razumijevanje prošlosti i za razmišljanje o ispravnim koracima za budućnost. *Maria Lațchici*

ORGULJAŠ DENIS MOLDOVAN

Orgulje su najveći i jedno od najsloženijih glazbala s tipkama.

Svrstavaju se u puhačka glazbala te imaju, ovisno o veličini, od jedne do čak pet ili šest klavijatura po kojima se svira rukama (manuali) i klavijaturu na kojoj se svira nogama (pedal).

Upotrebljavaju se poglavito u crkvenoj glazbi kod katolika i protestanata, a sudeći po ovome, kantorski zanat svrstava se među najrijeđim zanatima u našoj državi.

Zbog svoje veličine, orgulje su smještene na koru crkve, iznad ulaza, nasuprot oltaru. Radi toga orguljaša ne vidimo i možda zbog toga prirodnije nam je reći da su orgulje svirale, a ne orguljaš.

Klokotičanin Denis Moldovan je jedan od „skrivenih“ umjetnika što upravlja tim složenim instrumentom, koji će nam se razotkriti u sljedećem intervjuu.

„Orgulje su mi bile familijalna pojava, jer sam rastao uz njih. Moj tata je kantor u našem selu Klokotiču, pa ih mi je on najprije pokazao. Kasnije, kada sam ispunio šest godina, počeo me polako učiti svirati na njima. Sjećam se da je moj prvi nastup pred narodom bio nakon godine dana, u našem domu kulture, na jednom božićnom školskom programu. Svirao sam tada tri božićne pjesme na električnim orguljama.

Kasnije sam u Klokotiču svirao i u mjesnoj crkvi, gdje sam često vježbao i čak svirao na misama, tada kada je moj tata bio na odmoru. Rado se sjećam da sam tamo odsvirao i jednu svoju improviziranu skladbu tijekom posjeta hrvatskog predsjednika Josipovića. Tu sam skladbu priredio posebno za taj događaj.

Osnovnu školu završio sam u Klokotiču. Dalje sam nastavio u katoličkoj gimnaziji Gerhardinum, u Temišvaru, gdje sam položio ispit 2006. godine. Tu sam pjevao cijeli jedan semestar u školskom zboru, a početkom drugog semestra, tadašnji ravnatelj škole mi je rekao da moram svirati orgulje. Onda sam ja pratio taj zbor svugdje gdje smo održavali koncerte, a koncertirali smo i u Austriji, Švicarskoj i Njemačkoj. To je bio period kada sam počeo ozbiljnije svirati. Istovremeno sam privatno vježbao s orguljašem katoličke katedrale u Temišvaru, Robertom Bajkaiem, kojemu želim zahvaliti jer mi je uvijek pružio podršku.

Odlučio sam dalje studirati orgulje na Muzičkoj akademiji u Temišvaru. Pripremao sam se za to čitavu jednu godinu uz pomoć jednog profesora s tog fakulteta, Feliciana Roşcae. On me je primjetio još za vrijeme kada sam bio učenik u Gerhardinumu. A kako to nije muzička gimnazija, već teološka, spremao me je i dao mi je sve potrebne materijale kako bih donekle nadoknadio znanje što bi mi pružila jedna muzička škola. Naravno, poslije toga, šest godina, koliko su trajale studije, radili smo zajedno, otkrivao mi je tajne orgulja i bio uz mene svo to vrijeme. Bio je to period ogromnog rada, ali i jako lijepih iskustava.

Kao student, četiri godine za vrijeme fakulteta i dvije za vrijeme mastera, pomagao sam glavnog orguljaša iz temišvarske katoličke katedrale i to mi je prijalo. Mogao sam tamo i vježbati ali i održavati koncerte zajedno s mojim kolegama s fakulteta. Održavali smo nešto manjih koncerata i na fakultetu, jer smo i tamo imali orgulje, svirali smo i u dru-

gim katoličkim crkvama kao što je Millenium, ali i u adventističkim i reformatskim crkvama. Uglavnom svugdje gdje je bilo orgulja, tamo smo koncertirali.

Nakon završetka studija, svećenik crkve svete Ekaterine iz Temišvara, koji je ujedno i vikar Temišvarske biskupije, predložio mi je da se zaposlim kao orguljaš u ovoj crkvi, jer baš u to doba je bilo slobodno mjesto. Znao me je otprije jer sam za studentske dane svirao u temišvarskoj katoličkoj katedrali, pa mi je to bila najbolja preporuka za zapošljavanje.

Mislim da je u svemu ovome Božja ruka jer naša obitelj odavna već služi crkvu. Moj stari djed prihvatio se ove djelatnosti 1945. godine. U početku je radio besplatno, jedini prihod bile su mu jabuke, orasi ili štogod drugo što su vjernici u tom vremenu znali počastiti. Nešto kasnije je za ovaj posao počeo dobivati redovitu plaću. Moja je baka također bila crkveni zaposlenik, tata mi je od 1991. godine postao crkveni orguljaš i vidim da sam i ja ostao uz crkvu.

Istina, nisam ostao u selu, ali, tko zna, možda ću se za par godina vratiti.

O nastupima i koncertima...

Iako sam zaposlen u crkvi Sveta Ekaterina u Temišvaru, često puta održavam koncerti u crkvi Millenium, zato što ima najveće orgulje u gradu i u najboljem su stanju. I u mojoj crkvi imamo dobro orgulje, ali su trenutno u popravku. One su bile izgrađene 1896. godine od slavnog banatskog graditelja orgulja Leopolda Wegensteina. Iste godine se održala jedna ekspozicija u Budimpešti, a naše su orgulje bile odnesene tamo i sviralo se pred kraljem. Uzela su prvo mjesto, zlato. Zato mi svi vele da sam sretan što imam takve znamenite orgulje. Ali, iako su otvorene i još uvijek se restauriraju, mogu svirati na njima. Funkcioniraju joj dva manuala od tri i pedaljer. Svaki dan pratim mise, od ponedjeljka do nedjelje. Mogu i vježbati na njima i čak se mogu održavati i koncerti. Nešto manji, ali... Baš sam

prošle godine organizirao jedan karitativni koncert i bilo mi je drago što se crkva napunila ljudima.

U listopadu bio sam s rekaškim zborom Laudate Domini u Zagrebu. Upoznali smo se tek ove godine, negdje u veljači, kada smo se u Temišvaru okupili kantori s više crkava, među kojima je bio i Dan Pelics, orguljaš crkve u Rekašu i njegov brat, Cosmin Pelics, dirigent rekaškog zbora. Rekli su mi da će u jesen putovati sa zborom u Hrvatsku i pitali su me da li želim i ja doći s njima. Rado sam prihvatio. Tamo se održalo Međunarodni susret zborova i tamburaških sastava hrvatskih manjina. Pored nas su bili još zborovi iz Slovenije, Austrije i Mađarske. Ja sam pjevao s njima u zboru, a na jednoj od pjesama pratio sam ih na orguljama.

Prošle godine, pri kraju studenoga mjeseca nastupao sam na jednom koncertu u katoličkoj crkvi Svetog Trojstva u Ričici. Pozvao sam kolege kantore da organiziramo koncert gdje da sviramo i crkvenu, i klasičnu glazbu. Odabrali smo Ričicu zato što naš kolega, Cristian Roşoagă, ionako je imao u planu da upredi nešto slično 22 studenoga, u čast svete Cecilije, zaštitnice glazbenika i pjesnika. Sedmorica nas smo se okupili tada i odsvirali.

Ja inače rijetko idem preko godine doma.

Kao što znate, mi, koji radimo kod crkve, rijetko imamo slobodnih dana. Tako da za Božić, Uskrs ili Novu godinu, kada su svi slobodni i kada svi idu doma, gdje god da jesu po svijetu, mi radimo. Tata mi je nedavno rekao da češće dolaze doma ovi koji žive u Austriji nego ja, koji sam tu blizu u Temišvaru.

Ne mogu reći šta ću raditi sutra ili gdje ću biti. Kako nam je put napravljen kakva će vremena doći nitko ne zna. Neznam da li ću krenuti negdje dalje, postići nešto više ili da ću se vratiti u rodno selo, gdje mi je lijepo i mirno. Najvažnije mi je da ja budem zadovoljan sa samim sobom!"

Daniel Lucacela